

CEMÂLNUR SARGUT - HASAN KERİM GÜÇ

İçimizden Geçenler

Ana Oğul Sohbetler

NI
NEFES

İÇİNDEKİLER

Önsöz	11
Herkes Değil, Her Şey O'nu Tespih Eder	13
Allah'a Sonsuz Demeyin, O (c.c) Sonsuzun da Ötesindedir	20
Ben Sizin Rabbiniz Değil miyim?.....	27
Kader Levhasında Her Şey Yazılıp Bitmiş midir?	33
Kendini Küçük Görmeyi Bırak, Sen Yürüyen Bir Evrensin	42
Kalbin Ruha Bakan Yönü: Vicdan.....	49
Kusurları Örtmede Gece Gibi Ol	59
Hatalıym Diyebilmenin Dayanılmaz Hafifliği	66
Bana Dua Edin ki Duanıza Cevap Vereyim	73
Yer Çekimi ile Yâr Çekimi Arasında Kalmak	80
Alicılarımızın Ayarlarıyla Oynama Zamanı	87
Ruhum Bir Kadındır	93
İnsanlar Uykudadırlar, Ölünce Uyanırlar.....	112
Ölmek ya da Ölmemek, İşte Bütün Mesele Bu!.....	119
Dünyanın Yeni Bir Zülkarneyn'e İhtiyacı Var	127
Gerçek Din Allah'a Götürür, Menfaat Dini ise Allah'a Giden Yolları Keser	134
Birden On Dokuzaya Kemalat Yolculuğu	142
Her Yeni Haftaya İdrakle Başlamak	149
En Karanlık An, Şafak Sökmeden Önceki Andır	156
Yolcu Nereye Gidiyorsun?.....	167
Denge Günü: Arife	174
Hayat Bayram Olsa.....	182
Medine'den Medeniyete	188
Altın Oranlı Şehir.....	194

HERKES DEĞİL,
HER ŞEY
O'NU TESPIH EDER

Kerim Güç: “Her şey her an onu tespih ediyorsa bizim de her ânımız ibadet olmalı.” diyoruz, peki bunu nasıl mümkün kılabiliriz?

Cemâlnur Sargut: İbadet, Allah’la ilişki demektir. Bir Batılı felsefeci bunu çok güzel anlatmıştır. Adamın biri kiliseye gidip oturmuş. Ne bir Hıristiyan gibi ellerini kavuşturuyor ne bir mum yakıyor ne de bir dua ediyormuş. Sadece oturuyormuş. O gün de özel günlerden biriymiş ve en sonunda rahip onu “Yer işgal ediyorsun, bir şey yaptığın da yok, buradan çıkar mısın? Şimdi insanlar buraya dolacak.” diyerek ikaz etmiş. Adam da demiş ki: “Size ne! Ben onunlayım (Allah’la), o da (Allah da) benimle. Bundan güzel birlik mi olur?” İşte ibadetin hakikati budur.

KG: Burada *Mesnevi*’nin şu güzel hikâyesini hatırlatalım. Hz. Musa bir gün bir çobana rastlar. Çoban “Ey kerem sahibi olan Tanrım, neredesin, sana kul, kurban olayım. Çarığımı dikeyim, saçını tarayayım, elbiseni yıkayayım, bitlerini kırayım, sana taze süt ikram edeyim. Bütün keçilerim sana kurban olsun.” diye kendi kendine konuşmaktadır. Hz. Musa sorar: “Kiminle konuşuyorsun?” Çoban “Yeri göğü yaratan Allah’ımla konuşuyorum.” deyince Hz. Musa, çobanı azarlar: “Allah hâşâ insan mıdır? O’na bu şekilde hitap etmek doğru

değildir!” Çobanın dünyası yıkılır. Ne yapacağını bilemeden başını alıp gider, çöllere doğru koşmaya başlar. Biraz sonra Cenâb-ı Hak’tan Hz. Musa’ya şöyle bir hitap gelir: “Ey Musa senin görevin insanları benden uzaklaştırmak mı, yoksa bana yaklaştırmak mı? Neden o saf kulumuzu bizden ayırdın? Biz söze, dile bakmayız; gönle ve hale bakarız!” Hz. Musa çölün yolunu tutar ve çobanı bulur, dilediği gibi Rabbine seslenebileceğini bildirerek müjdeyi verir. Hâsılı gerçek kulluk, Allah’la olan ilişkinin en saf ve samimi halidir.

CS: Kerimciğim, onu sağlamanın en güzel yollarından biri “sâlih amel”dir. İbadetin dünyadaki tecellisine “sâlih amel” diyoruz. Sabah kalkınca “Ben bugün kime hizmet edeyim, kime yardım edeyim?” derken Allah’ı memnun etmek istediğimiz veya insanlara gösteriş yapmayı düşünmediğimiz ve samimi bir şekilde yalnız Allah için hizmet ettiğimiz zamanlarda yaptığımız bu ameller “sâlih amel”dir. Affetmek, kucaklamak, garibe hizmet etmek, evladına Allah sevgisi ve iman aşlamak, hasta komşuyu ziyaret etmek, bizim de maddi ihtiyacımız olmasına rağmen -Anacığım bunu çok yapardı- borç alıp ihtiyacı olana vermek çok kıymetli sâlih amellerdir. Kendi rahatlığımızdan önce “Bugün kaç kişiye hizmet edebilirim, kaç kişinin derdini alabilirim?” diye düşünmek insanı bütün sıkıntılardan uzak tutar. Önceliğimiz her zaman Allah için olmalıdır. Zaten gideceğimiz yere de hiçbir şeyi götüremeyeceğiz...

KG: Burada dikkat edersek “herkes” ifadesi kullanılmıyor, “Her şey onu tespih eder.” buyuruluyor. Zira Allah’ın yaratmış olduğu bütün varlıklar aslında belli bir frekansta O’nun (c.c) ismini zikretmektedir. İnsan da yeryüzüne halife olarak gelmiştir ve dolayısıyla aslında ormanın kralıdır. Sorun şura-

dan kaynaklanmaktadır: Bu dünyaya beşer olarak geliyoruz ve insanlaşma amacına sahibiz. O insanlaşma sırasında da bütün varlıkların ortak frekansına, başka bir deyişle evrenin frekansına uyum sağlamalıyız.

İbnü'l-Arabî diyor ki: "Hareket eden her şey bir ruh taşır." Hareket denilince bunu kinetik enerji olarak algılıyoruz. Yani hareketin bizim gözümüzde anlaşılması için makro evrende gerçekleşmesi gerekmektedir. Zira gözümüz madde altındaki hareketi seçemez. Aslında esas hareket mikro evrende gerçekleşen moleküler harekettir. Bir diğer ifadeyle, kâinatın içerisinde hareketin olmadığı hiçbir yer söz konusu değildir. Bu açıdan baktığımızda evrendeki her varlık bir ruh taşımaktadır. Âyete göre de tüm bu varlıklar her an "lâ ilâhe illallah", yani "Allah'tan başka ilah yoktur. O tektir." diye zikretmektedir. Yani biz duymasak da ilâhî bir koro her an bir resital vermektedir. Resital kelimesi "tek bir sanatçı tarafından tek bir çalgı ile verilen konser" manasına gelmektedir. Burada resital kelimesini kullanmamızın sebebi, aslında tüm koronun ardında tek bir sanatçı olmasıdır.

Nisyan (unutkan) kökünden gelen insan ise ismine yakışır şekilde bu ilâhî koroyu unutup ona kulağını verememektedir. Bu sebeple ilâhî frekansın dışında kalmaktadır. Bu dünyada akışa geçmemiz, tekrar o frekansla bulduğumuz zamandır ve hemen ardından endişelerimiz ya da problemlerimiz ortadan kalkmaktadır. Çünkü akış sırasında dünya hayatına dönük olan akl-ı maaştan (hayatımızı idame ettirmek için kullanılan akıl) akl-ı maada (döneceği yeri düşünen akıl), yani üst seviye akla çıkmış oluruz. O noktaya ulaştığımız ve o frekansta kalabildiğimiz zaman zarfında Allah'ın frekansı olan "lâ ilâhe illallah"ı duymaya başlarız. Eğer günlük

gayeler, vesveseler, endişeler, problemler bizim hayatımızı tekrar ele geçirirse “lâ ilâhe illallah” kulağımızdan gider ve o frekanstan tekrar beşer frekansına düşeriz.

CS: Aslında kendimizi unuttuğumuz için bu haldeyiz. Bu ne şekilde unuttuğumuza bağlı olarak bazen lütuf, bazen de cezadır. Bir diğer deyişle nefsaniyeti unutmak lütuf, hakikati unutmak cezadır. O halde önce başkasını düşünme şerefine erdiğimiz zaman mutasavvıfların üzerinde durduğu “şerefli varlık” özellikleriyle yaşarız. Peygamber Efendimiz (s.a.s) “*Sadaka verenin ömrü uzar.*” buyurmaktadır. Ancak biliyoruz ki kaderde ömrümüzün uzunluğu ve hangi sebepten öleceğimiz bellidir. Her şey programlıdır, daha doğrusu her şey olup bitmiştir, biz burada sadece hatırlamaktayız.

Peki Hz. Peygamber hayatlarımız kaderde belirlenmiş olmasına rağmen neden böyle buyurmuştur? Şöyle ki yaşamak iki şekildedir: Birincisi diğer canlılardan farksız olarak sadece hayatta kalmak için yaşamak, ikincisi ise diğer canlılardan farklı olan bilinç seviyemizle yaşamak... Birinci şekilde yaşarken sadaka verip bir başkalarını da düşündüğümüz zaman kaderde belirtilen ömrümüz değil, insan olarak geçirdiğimiz hayat uzamış olur. Buna “dirilmek” denir. O zaman hayat gailisi ne demektir? Aslında bu, vesveselerle ve sıkıntılarla oluşturduğumuz bir tiyatro sahnesidir. Bütün bunlardan arınmak için en az kendimiz kadar başkalarını da düşünmeliyiz. Allah’la beraber olursak ve kimseden bir beklenti içinde olmayıp Allah’tan beklersek yahut önce başkasını düşünürsek gerçek manada yaşamış oluruz.

Bununla ilgili bir örnek vermek isterim. Baharda mahallemizin sokaklarında çiçekler açar ve sokaklar çok güzelleşir. Yürüyüş yaptığım bir gün “Şimdi telefon etse de

‘Cemâlnurcum, seni ne kadar özledim.’ dese.” diye bir arkadaşımı düşündüm. Telefon çaldı ve bambaşka birisi “Cemâlnurcum seni çok özledim.” dedi. Telefonu kapattıktan sonra şunu idrak ettim ki ben hitabı kişiden değil, Allah’ımdan bekliyorum. Dolayısıyla illaki o kişiden gelmesi gerekmiyor. Nereden gelirse gelsin, aslında direkt Allah’tan geliyor ve biz kalbimizin içindeki bütün sevgilerin yerine O’nu (c.c) koyduğumuz zaman her şey gerçek anlamını kazanıyor. Bu yüzden insanları gerçek hayatlarını yaşamaları için uyandırmaya çalışırken onlara iman aşılmalıyız.

KG: Ben mühendis formasyonumdan dolayı konuya hep matematiksel olarak yaklaşıyorum. Hayata sinüs ve/veya kosinüs eğrisi gibi bakıyorum. Yani hayatımız da bu eğriler gibi inişli ve çıkışlıdır. Hatta bu iniş ve çıkış, kendine ait bir paterne (düzene) sahiptir. Gençken dalga boyları daha yüksektir, olgunlaştıkça bu boylar kısalmaya başlar. Biz de tecrübelerimiz arttıkça bu dünyada endişe edeceğimiz şeyin çok fazla endişe gerektirmediğini veya üzüldüğümüz şeye çok fazla üzülmemiz gerektiğini fark ederiz. Aynı şekilde sevinçlerimizin coşkusu da olgunlaştıkça yüksekliğini kaybeder.

Bana göre Allah’ın frekansı her şeyin sıfır noktasına yaklaştığı frekanstır. Hayatımızda dalgalar devam ederken onları ne kadar sıfır noktasına yaklaştırabilirsek kendimizi bu dünyada o kadar gerçekleştirmiş oluruz. Bizim amacımız, dünyada yaşarken dünyanın isteklerinden ölmektir. Hz. İsa şöyle diyor: “İkinci kez doğmayan, melekût âlemine (ruhlar âlemine) giremez.” Bunun manası şudur: Fiziksel ölümden önce bu dünyanın kayıtlarına bağımlı olmuş zihnimizi öldüreceğiz. Endişelerimiz, korkularımız veya çok sevindiğimiz

şeyler önemini yitirecek. Hayat bizim için iniş ve çıkışlarını yitirecek bir hale gelecek. Bu hale “istikrar” denir. Hatta sen “İstikrar mucizedir.” sözünü sıklıkla kullanırsın.

CS: Evet, istikrar, yani sabitkadem olacağız. İçimizde değişmeyen bir Allah aşkı olacak. Âcizane ben de bir mühendis olarak anlatayım. İstikrar hakikaten çok önemlidir. Hz. İsa yukarıda belirttiğin sözüyle reenkarnasyondan bahsetmiyor. Birinci doğum, annenin karnından olan biyolojik doğumdur. İkinci doğum ise hakikati idrak ettiğimizde gerçekleşendir. Kişinin kıyameti o zaman kopar. İşte “ölmeden önce ölmek” denilen bu makamdır. Hakikati idrak etmeye başladığımız zaman melekût âlemine, yani idrak âlemine giriyoruz. Melek dediğimiz “akıl” demektir. Çünkü hakiki akıl, sorgusuz sualsiz Allah’a teslim olma manasına gelir. Melekler de sorgusuz bir şekilde Allah ne emrediyorsa onu yaparlar. Hakiki akıl budur; itirazı terk etmektir. Ama melekler bunu kendi iradeleri olmadan yaparlar. İnsanlar ise kendi iradeleriyle bunu başardıklarında melekten daha üstün bir konuma geçerler.

ALLAH'A SONSUZ
DEMEYİN,
O (C.C) SONSUZUN DA
ÖTESİNDEDİR

KG: Allah'ın sonsuz olmasını nasıl algıyorsunuz?

CS: Sonsuzluk aslında kendi aczimizi idrak etmemiz için fırsat sağlayan bir kavramdır. Sonsuz, bize maddi ilimlerin limitli olduğunu hatırlatır. Mesela ne atomu ne de samanyolunu tam manasıyla bilebiliyoruz ama onlara dair pek çok fikir yürütüyoruz. Tam da sonsuzluk kavramını idrak ettiğimi düşündüğüm bir zamanda İbnü'l-Arabî'nin "Allah'a sonsuz demeyin, sonsuz bile kafada bir sınır yaratır. O sonsuzun da ötesindedir." sözünü okuyunca hayret içinde kaldım. Dolayısıyla metafizik konularını fiziksel kavramlarla ifade etmenin ne kadar güç olduğunu gördüm. Uzun süre kimya dersi veren bir hoca olarak ne kadar zorlandığımı tahmin edebilirsiniz.

Mesela "Rüzgâr nedir?" diye sorulsa dalgalanmalardan, yaprakların kıvrılmasından bahsederiz ama "Rüzgârı anlat." deseler rüzgârın hakikatini bilemediğimiz için anlatmakta güçlük çekeriz. Aynı şekilde karşımızdaki bir insana gülün kokusunu da anlatmak mümkün değildir. Gül kırmızıdır, siyahtır, yumuşaktır gibi ifade ederiz ama gülün alâmet-i fârikası olan kokusunu bir türlü anlatamayız. Herkes gülün kokusundan farklı bir zevk alır. Onun için Allah'ın zât-ı ilâhîsine dair de sadece birtakım fikirler yürütebiliriz. Bu zâtı

Allah'ın tüm isimlerine mazhar olan Peygamber Efendimiz (s.a.s) dahi bilemiyor. Allah ile ilgili bilgimiz, O'nun (c.c) isim ve sıfatları ile sınırlıdır. Bunları düşündüğümüz zaman zât ile alakalı olan hakikatin sonsuz kavramıyla bile sınırlandırılmayacak idrak dışı bir şey olduğunu anlıyoruz. Peki niye sınırlandıramıyoruz? Çünkü akıl, zıtlıklar üzerine işleyen bir mefhumdur. Allah'ın zâtında ise hiçbir zıtlık yoktur, sadece teklik vardır. Diğer bir deyişle O'nun (c.c) sonsuz birliği içinde ayrı gayrı yoktur, bütün isimler tek bir vücut halindedir.

Mesela aslında renk diye bir şey yoktur, bütün renkler renksizlikten gelir. İşte Allah'ın o sonsuz birliği de renksizlik gibidir. Renksiz olanın dünyada yedi renge ayrılışı, Allah'ın 99 güzel isminin dünyada tecelli etmesi gibidir. Yedi ana renk nasıl sonsuz kombinasyondan oluşuyorsa 99 ismin sonsuz görüntüleri de dünyanın somutluğunu oluşturur. Bunları idrak etmeye başladığımızda artık hayatı akletmekten çıkıp onu zevk etmeye başlarız. Yani insan hiçbir zaman akledemeyeceği ve sonsuzlukla bile sınırlayamayacağı bir varlığa âşik olur.

KG: O zaman Allah hem “*Bilinmek istedim.*” diyor fakat O'nu tam olarak bilmemize de izin vermiyor. Sanki burada bir paradoks varmış gibi durmuyor mu?

CS: Aslında “istemek” Allah ile çok bağdaşabilecek bir kelime değildir. Çünkü O Ganî'dir, yani her şeye sahiptir. Her şeyi olan, neden bir şey istesin ki? Hz. Mevlânâ bu ifadeyi “İrade etti, güzelliği taşı.” olarak tercüme eder, âdeta bir yanardağın patlaması gibi betimler. İbnü'l-Arabî de şöyle anlatır: Esmâ (isimler), biz yaratılmış varlıklar için O'nu (c.c) bilebileceğimiz kavramlardır. Bunların toplamı Allah'tır.

CEMÂLNUR SARGUT - HASAN KERİM GÜÇ

İçimizden Geçenler

Ana Oğul Sohbetler

Sevgili Okurlarımız,
Ana oğul yaptığımız bu sohbetlerde bugüne kadar sıkça karşılaştığımız soruları sizler için içimizden geldiği gibi cevaplamaya çalıştık.

Allah, Rab ve Hak kavramları arasındaki fark nedir?
Allah'a sonsuz diyebilir miyiz?
Bizler yürüyen bir evren miyiz?
Ölmeden önce ölmek ne demektir?
Bu dünya bir rüyadan mı ibarettir?
Kader levhasında her şey olup bitmiş midir?
Menfaat dini ile gerçek din arasındaki fark nedir?
Dünyanın yeni bir Zülkarneyn'e mi ihtiyacı var?
19 sayısının sırrı nedir?

... gibi pek çok sorunun cevabının, mânevîyat çizgisinden uzaklaşmış
bu modern dünyanın sıkışmışlığına birer tavsiye olması dileğiyle...

ISBN: 978-625-8185-11-0

9 786258 185119

Bu kitabın telif geliri
Kerim Vakfı burslarına
bağışlanmaktadır.

NI
NEFES